

Donderdag Zondag Maandag
Woensdag Donderdag
Zondag Maandag
Vrijdag Zaterdag
Maandag Dinsdag
Dinsdag Woensdag

*IK BEN BLIJ MET JOU
OVER HET WEGSCHRIJVEN VAN GEBEURTENISSEN*

Een houten kistje als kruk, een brok steen voor mijn voeten. In de steen een inktpotje gevuld met water. Naast de steen een penseel. Er staan 54 van deze schrijfplekken in negen keurige rijen van zes. Ik ben in het Groninger museum. Vier keer bezoek ik de tentoonstelling van Song Dong. Steeds weer met andere mensen. Steeds weer met andere ogen.

De eerste keer was ik er met een vriendin. Haar vader was net overleden en de relatie tussen haar en haar vader was de laatste jaren niet makkelijk geweest. Er hingen twee foto's waarop de vader van Song Dong te zien was. Ook Song Dong had een problematische relatie met zijn vader. Daarom had hij op elke foto zijn eigen hand gefotoshopt. Op de ene foto streelde zijn hand het hoofd. Op de andere lag zijn hand op het hart van zijn vader. Dit was het beeld dat hij wilde meenemen in zijn verdere leven in plaats van alle verdrietige ervaringen. Toen mijn vriendin dit zag ..., ach meer hoeft ik er niet over te schrijven.

De tweede keer was ik er met een vriend. Iemand die alles ziet. Ja werkelijk ALLES. En als je dan met zo'n vriend dwaalt door het leven van Song Dong, dan dwaal je door je eigen leven met alle gekte en vrolijkheid, grote problemen en intense geluuksmomenten. We hebben elkaar door het schrijven leren kennen. Het voelde goed toen ik op de steen schreef: ik ben blij met jou. Song Dong had al jong geleerd dat je ook met water kunt kalligraferen. Hij zat op school en inkt was duur. Daarom oefende hij met water. Zo ontdekte hij dat wat je schrijft niet bewaard hoeft te worden. Het feit dat je een ervaring hebt opgeschreven is voldoende om de gebeurtenis een plek te geven. Elke therapeut weet dit. Maar Song Dong verheft het idee tot kunst.

De derde keer was ik er met de 'PABO-club'. Een club van tien mensen die elkaar kennen uit de periode waarin de kweekschool PABO werd. We zijn sinds kort

gepensioneerd. Elk jaar zien we tijdens ‘ons weekend’ hoe we meer en meer een karikatuur worden van onszelf. We kijken er met humor naar. Bij Song Dong zagen we hoe je je jong kunt blijven voelen. Hoe je kunt spelen met voedsel. Hoe je van koekjes een wereld kunt bouwen en die dan zelf opeten. Zo raakten we met elkaar in gesprek over het weggooiën van eten en of je zelf beslissen mag of ..., ach meer hoeft ik er niet over te schrijven.

De vierde keer ligt het accent op het kijken naar taal, de taal van het leven. Hoe woord en beeld ons kunnen helpen het leven te verstaan. We groeten de Chinese suppoosten (de poppen die mij de eerste keer deden aarzelen om een snoepje van de wereldkaart te eten) vandaag of het vrienden zijn geworden. Zo snel wen je kennelijk aan de spiedende blik van ‘het gezag’. We hebben veel gelachen, mijn vriendin en ik. En een foto gemaakt van de tekst van Confucius die nu opnieuw zo mooi bij mijn leven past. Want toen ik 30 was en mijn eerste boek bij de Stichting Leerplanontwikkeling (SLO) verscheen over het leren lezen, begint het eerste hoofdstuk met deze woorden van Confucius.

*Wat ik hoor, vergeet ik
wat ik zie, onthoud ik
wat ik doe, begrijp ik ...*

Confucius

Song Dong verstaat de kunst het leven te vertalen in metafysische beelden en zo te verpakken dat het je raakt. Je gaat je eigen leven aanschouwen. Je leert je eigen gebeurtenissen een plek te geven. Je leest meer dan je ziet.

